

De sergeant-majoor had schik in het flinke en opene gelaat van den jeugdigen Javaan, en Achmad stelde vertrouwen in den Europeaan, omdat hij een Europeaan was.

Na de keuring, waarbij Achmad geschikt werd bevonden voor soldaat, keerde hij naar de kazerne terug. Hij werd op het bureau gebracht, waar de kapitein hem ontving. Achmad herhaalde zijn verzoek, om van de *f* 30.— *f* 27.50 te mogen sparen. Hij wilde gaarne een rijksdaalder ontvangen, om enkele benodigdheden aan te schaffen.

De kriegsartikelen werden hem voorgelezen, waarvan hij niets anders begreep, dan dat hij moest oppassen. Hij moest een engagementsakte teekenen, dat hij met vaste hand deed.

Slechts weinig Inlanders kunnen lezen en schrijven. Daarom vroeg de kapitein hem, toen hij zag, hoe flink Achmad zijn naam schreef, of hij goed lezen en schrijven kon, en toen hij dat bevestigend beantwoordde, zeide de kapitein hem, dat, als hij goed oppaste, hij wellicht korporaal en sergeant kon worden.

Over den eersten dienstdienst van Achmad kunnen we met rassche schreden heenstappen. Hij exerceerde spoedig af, werd naar een veldbataljon overgeplaatst, keerde zeer spoedig naar de kaderschool te Malang terug, van waar hij na een paar maanden als korporaal vertrok. Eer anderhalf jaar verstreken was, was hij sergeant.

In al dien tijd had hij niets van Sarina gehoord, waarover hij zich niet ongerust maakte, omdat hij wist dat zij niet schrijven kon. Wel had hij eenige brieven verzonden, doch of die in hare handen waren gekomen, wist hij niet.

Hij had trouw met nieuwe maan zijne belofte gehouden; de melatie, de haarlok waren zijne dierbaarste herinneringen aan haar, en hij twijfelde geen oogenblik aan haar onveranderlijke liefde.

Nu hij sergeant was vroeg hij naar Atjeh te worden overgeplaatst, hetgeen binnen eene maand, nadat hij het verzoek had gedaan, werd ingewilligd.

Wij nemen voorloopig afscheid van hem en gaan Sarina in den kampong opzoeken.

IV.

Na 't vertrek van Achmad heerschte er eene gedrukte stemming in de woning van den kapala-kampong. Sarina gevoelde zich verlaten nu het voorwerp harer eerste liefde plotseling van haar was weggerukt. Zij kende geen trouweloosheid, daarom geloofde zij er niet aan. 't Kwam geen oogenblik bij haar op, dat het mogelijk was, dat Achmad haar zou vergeten, dat zij elkaar nimmer zouden wederzien.

In zijne nieuwe betrekking met hare vele gevaren bestond wel is waar de mogelijkheid van sneuvelen, doch daarvoor zouden hem de djimats behoeven, die zij hem bij het afscheid gegeven had. Het geloof van het natuurkind in die bovennatuurlijke kracht was onwrikbaar. Doch 't was de lange duur van 39 maanmaanden, die haar ter neder drukte.